

TÔI XIN GÓP Ý

HOÀNG ĐỒNG

Trong không khí chính trị hiện tại đầy căng thẳng, hận thù chi phối; thời gian chưa làm nguôi đau khổ gây ra bởi chiến tranh; lý trí phải nhường bước cho tình cảm phát xuất từ mắt mắt chia ly; thật đáng mừng, khi bài báo: “Cần duy trì và phát huy tinh thần liên đới của cộng đồng Công Chánh tại hải ngoại” của Ái Hữu Trần Lê Quang đăng trong Lá Thư Ái Hữu Công Chánh số 45 đã không gây một ngộ nhận nào đáng tiếc. Được vậy là nhờ sự khéo léo đặt vấn đề và uy tín của tác giả.

Dù chỉ là gợi ý, bài báo ấy đã nói lên mối ưu tư của chuyên viên Việt Nam muốn đóng góp hiểu biết kỹ thuật của mình vào việc xây dựng lại một Việt Nam đồ nát.

Với tâm tư bị dẫn vật, vấn đề đóng góp chuyên môn vào việc xây dựng lại Việt Nam đã được đặt ra từ lâu trong thâm tâm mỗi chuyên viên Việt Nam tại hải ngoại.

Sự dẫn vật triền miên của chuyên viên Việt Nam nói riêng và người Việt Quốc gia ở hải ngoại nói chung là do chính phủ hiện tại đã tách rời dân tộc khỏi chính quyền.

Sự phân cách đó là hậu quả của sự áp đặt một chính quyền trong đó yếu tố dân chủ thiếu vắng. Vì thiếu vắng yếu tố dân chủ nên mọi sự đóng góp của nhân dân sẽ không được thể hiện theo ý muốn của nhân dân mà sẽ được thay đổi, trá dạng để làm sáng bật công lao của chính quyền.

Ai là người thấy cha mẹ, vợ con, anh em, bà con quyến thuộc, đồng bào ruột thịt bị đói khát, hành hạ mà không đau lòng?

Ai là người cảm được nước mắt tủi cực khi thấy các dân tộc chậm tiến từ Á, Âu, Phi, Úc sang châu Mỹ La-tinh, ngoại trừ Việt Nam, đã hãnh diện tranh đua thắng lợi với các cường quốc hùng mạnh khác trong các cuộc thi tài thể vận?

Vâng, chúng ta phải đóng góp cho dân tộc Việt Nam. Chúng ta bằng lòng đóng góp nếu sự đóng góp ấy được thực thi bởi một chính quyền đại diện dân tộc.

Các biến cố xảy ra gần đây ở Nga, ở Ba Lan, ở Trung Hoa lục địa được châm ngòi bởi 2 ý niệm táo bạo phát xuất từ Nga Sô: Glasnot và Perestroika.

Đại hội toàn đảng Cộng sản Sô Viết lần thứ 27 đã chấp nhận toàn bộ chương trình hành động đề ra bởi Gorbachev căn cứ trên 2 ý niệm trên.

Xét cho cùng, sự trì trệ kinh tế, văn hóa và kỹ thuật, sự nghèo khó và thiếu thốn các nhu cầu căn bản của nhân dân Sô Viết trong bao lâu nay là do sự không cởi mở của hệ thống chính trị Sô Viết.

Vết đau ung mủ sẽ vĩnh viễn làm nhức nhối con bệnh nếu mũi dao “Glasnot” không được dùng để xé ung nhọt cho mủ máu chảy ra. Và sau đó, theo chiều hợp lý của sự việc, vấn đề tái tổ chức hệ thống kinh tế “Perestroika” là một sự tiếp nối tự nhiên của tiến trình làm hùng mạnh quốc gia.

Vấn đề cốt lõi của Việt Nam là dân chủ hóa hệ thống chính trị.

Cá nhân tôi nghĩ rằng nhà cầm quyền Việt Nam đang cố gắng noi theo Nga Sô trong nỗ lực xây dựng kinh tế Việt Nam.

Tuy nhiên tôi tự hỏi nhà cầm quyền Việt Nam cố gắng bước chung nhịp với Nga Sô vì Nga Sô đã làm thế hay là nhà cầm quyền Việt Nam đã thực sự quan niệm một cách đúng đắn Glasnot và Perestroika là hai quan niệm tối quan trọng mật thiết liên hệ với nhau trong công cuộc tái thiết Việt Nam.

Chính phủ Việt Nam không thể phủ nhận nguồn gốc của tình trạng bế tắc của Việt Nam ngày nay. Chính phủ Việt Nam không thể vì sợ quyền lợi đảng sẽ bị vi phạm mà nhắm mắt bỏ qua cơ hội hiện thời thuận tiện cho công cuộc xây dựng lại Việt Nam theo ý muốn của dân tộc.

Đảng cộng sản Việt Nam phải ý thức rõ ràng rằng chính vì sự tồn vong của phong trào cộng sản mà chính quyền Việt Nam không còn một phương thức nào khác hơn là thi hành nhịp phát triển hai bước theo mô thức Nga Sô.

TÔI GÓP Ý...

Triền miên trong chiến tranh, thâm tâm mọi người dân Việt không ai muốn dùng vũ lực một lần nữa để làm cho tiếng nói mình được tôn trọng.

Tuy nhiên, cũng đừng quên rằng truyền thống đấu tranh bất khuất của dân Việt trước bạo quyền không bao giờ tiêu diệt.

Hoàn cảnh ngày nay của Việt Nam là hoàn cảnh hậu chiến. Tính cách thúc bách không còn cần thiết cho những biện pháp thi hành.

Dân tộc cần nghỉ ngơi để lấy sức.

"Dục tốc" phải được thay thế bởi "hoàn thiện".

Chánh sách nhà nước phải hiểu hòa để tránh bị cô lập, thêm bạn bớt thù.

Đối nội phải dân chủ hóa hệ thống chính trị để đón nhận sự cộng tác của mọi thành phần xã hội trong công cuộc canh tân kinh tế xứ sở.

Chỉ khi nào nhà nước lấy được sự đồng thuận của đại đa số dân Việt thì sự thành công của chính sách mới được bảo đảm.

Ngược lại, chính quyền cộng sản chỉ có hai con đường. Một là sẽ bị tiêu diệt bởi một cuộc nổi dậy, tàn bạo, đẫm máu, một mất một còn; hai là dùng vũ lực để làm câm nghẹn khát vọng quần chúng. Trong trường hợp sau, đảng Cộng sản sẽ dẫn dắt Việt Nam đến bế tắc, khốn cùng, đứng hạng bét trên hoàn vũ.

Đảng Cộng Sản không thể phủ nhận sự thật.

Sự thật là xã hội Việt Nam không phải 100% bần cố. Những tay súng, những cán bộ tích cực trong cuộc tranh đấu vừa qua đâu phải toàn là công nông.

Hơn nữa, những cán bộ trong giai đoạn tái thiết sắp đến lại càng không thể chỉ gồm toàn công nông không mà thôi.

Đảng Cộng sản không thể thiết lập chính sách chỉ nhằm phục vụ công nông mà bạc đãi, bỏ quên các thành phần khác của xã hội.

Xã hội Việt Nam, giống như mọi xã hội khác trong thế giới, đa dạng. Vậy hệ thống chính trị phải có căn bản dân chủ mới thăng tiến được tất cả những thành phần cấu tạo.

Phương pháp giai cấp đấu tranh lấy công nông làm nòng cốt, vì tính cách độc đoán của nó đã gây căng thẳng, hận thù và tạo điều kiện khẩn trương trong xã hội. Phương pháp ấy đã trở thành lỗi thời đối với hoàn cảnh hậu chiến hiện nay.

Vì vậy đấu tranh giai cấp phải được thay bằng hòa hợp giai cấp.

Nga Sô sau hơn 70 năm thi hành xã hội chủ nghĩa đã phải công nhận là trong những sai lầm gây ra tình trạng bế tắc kinh tế hiện nay, sự bãi bỏ quyền tư hữu là một trong những sai lầm to tát nhất. Quan niệm tư hữu không phải là một quyền mà là một tính chất thân thiết của con người. Có thể nói nó là một nhân tính.

Bãi bỏ quyền tư hữu là một sai lầm đã được chứng minh bởi tình trạng kinh tế chậm tiến, bế tắc, mà tất cả các quốc gia theo xã hội chủ nghĩa đang kinh qua.

Người cộng sản phải hiểu hơn ai hết tính cách năng động của sự vật. Lý thuyết nào cũng vậy chỉ đúng trong một phạm vi nào đó khi hoàn cảnh áp dụng phù hợp với những điều kiện căn bản dựa theo đó lý thuyết được xây dựng. Hoàn cảnh trên thế giới đã đổi thay cũng như hoàn cảnh Việt Nam đã đổi thay thì lý thuyết Mác-Lê cũng phải thay đổi nếu muốn tồn tại.

Phái cực hữu cũng như phái cực tả đã có cơ hội thi hành lý thuyết của mình. Cả hai đều sai. Hy vọng còn lại của dân Việt là con đường trung dung lấy dân chủ làm căn bản để xây dựng xã hội.

Vậy dân chủ là con đường một chiều duy nhất chắc chắn sẽ dẫn dắt dân tộc đến cứu cánh sinh tồn và phát huy.

Ai khôn thì đi theo con đường ấy.

Nhược bằng vì sợ quyền lợi đảng phái bị vi phạm, vì tham quyền cố vị, vì tự cao tự đại cho mình là đỉnh cao trí tuệ mà mù quáng giữ chặt quyền hành không chông thì chầy sẽ đi đến tự diệt và kéo dài thêm sự đau khổ của nhân dân đáng được nghỉ ngơi để tận hưởng một đời sống thanh bình, thịnh vượng.

Cuối Hạ 1989